

Lluís Maruny Curto

LES PERSONES QUE ES VAN FUGAR. "EL MEU PARE ERA FALANGISTA"

L'anècdota del meu pare quan van anar a casa a buscar-me. Era l'hora de sopar, una hora sagrada pel meu pare, que li agradava molt menjar. Doncs a l'hora de sopar van tenir els collons la Guàrdia Civil a trucar a demanar per mi, que m'estaven buscant.

El meu pare, era un falangista, havia estat falangista i a més ultra falangista fins un determinat moment. Durant la guerra, ultra falangista. Per dir alguna cosa: a La Bisbal, que s'apuntessin a les milícies, -es va exiliar i va passar el front-; a La Bisbal només hi ha constància de dos falangistes, els altres eren carlins, i eren pocs també. Però només hi ha dos falangistes, un que era el que va ser alcalde, un fill de puta, i el meu pare. Vés a saber perquè... -ja hi ha escrits sobre això. Ja he investigat per què...-. Doncs el meu pare falangista, és el primer que els hi va dir: *"Escolteu-me, jo sóc ex combatent..."* Em va fer una defensa, que van sortir amb la cua entre cames, no van ni passar del rebedor. És que ni van entrar al pis, ni a la porta. El meu pare va sortir i els hi va dir que eren uns fills de puta, que la seva política estava totalment caducada, així mateix. És que els hi va dir: *"És que el meu fill, què us penseu? El meu fill lluita pel que creu que ha de lluitar, i és el que necessita i jo estic al seu costat!"*. Un discurs així.

Un any abans o dos anys abans, el meu pare s'hauria cagat a les calces i no hauria fet aquest discurs, jo crec. Potser sí perquè ell era molt eixelebrat. Però jo volia subratllar aquest clima, que vivíem tots i que vivia la ciutat, que estàvem a les portes de la democràcia. I la veritat és que per a tots era inimaginable, que tinguessin els pebrots de torturar a militants comunistes i demòcrates, perquè la caiguda no era només del partit, eren demòcrates. Que tinguessin els collons la Guàrdia Civil en aquell moment de torturar, just abans de posar-se malalt el Franco, era una cosa inimaginable. La veritat és que no ens entrava al cap.

Nosaltres ens sentíem, a tot arreu on anàvem, havíem sortit molt de la clandestinitat ja, tothom sabia que era el PSUC. Amb tothom vull dir tota la gent de les entitats culturals per exemple. I evidentment, a través del moviment obrer, molts treballadors. Moltíssima gent ens coneixia com a membres del PSUC. En aquest sentit, estàvem molt exposats a una caiguda, però a la llum pública.

Jo em vaig amagar, la Conxa no, i la Conxa estava igualment al comitè local, a tot arreu, i tenia responsabilitats. I aquesta va ser una aposta que la vam fer tots dos. Ella va decidir quedar-se, jo... Però això era un tema complicat, ella estava sola, amb els dos *nanos* i amb la possibilitat que també la detinguessin a ella. Com va passar amb la Montse. I aquesta va ser una decisió dura que vam haver de prendre, però bé, ella no es veia abandonant-ho tot i anant-se'n a la deriva i amb els nens i... Era un drama no?.

Per exemple, ella tot aquest període el recorda molt traumàticament, però el meu record és que jo quan vaig veure això a la tele, ja no vaig dormir a casa aquell dia, -ella sí, amb els *nanos*-, però jo me'n vaig anar. Recordo haver dormit al llit de guàrdia de la farmàcia Riu, del carrer del Born, i ahir li comentava a ella i m'ho negava en rodó. Em va dir: "*Això és impossible*", i com que ella és la que té memòria i jo no, doncs no ho sé. Però jo crec que sí, que era veritat i que ella ho nega perquè la sensació aquella de perill, que jo podia posar en perill els seus pares, per exemple, perquè clar si m'arribaven a trobar allà, als seus pares, als meus sogres els hi queia la *bronca*. Jo crec que ella ho nega per això, però jo em sembla recordar, [dormir-hi] dos o tres dies, no gaires.